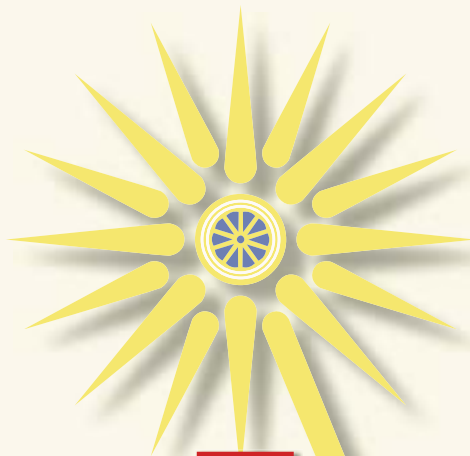




МАКЕДОНСКАТА САГА

Г едините минуваат, а традицијата останува. Цврсто стои Мечкин камен, кој ја симболизира борбата на македонскиот народ за своја држава. И затоа овој 2 август, повторно ќе ги славиме двата Илиндена, оној во далечната 1903 година кога ја поведовме борбата за национална слобода и оној од 1944 година кога ги удрихме темелите на македонската државност.

Но, на различни страни, во зависност од политичката определба, од инаетот и од "гезмето" кое ќе си го прават арогантните македонски политичари, кои не водат сметка за суштината и за значењето на овој наш најголем национален празник и него го сведуваат на обичен циркус или претстава.

Тоа значи дека личните интереси се над националните и над државните интереси, поради што и овој пат мораме да констатираме, односно да повикаме на самоосвестување дека Илинден не е некаков обичен ден за одбележување, туку е и наша светлина, сонце кое вечно изгрева, а никогаш не заоѓа.

Во тој контекст треба да се бара заедништвото, кое деновиве е на пазарање, така што попопуларна е новокомпонираната песна "Те знам пушко кога пиштол си била", отколку песните за Јордан Пиперката, или за значењето на табакерата на Гоце Делчев и за многу други илинденци или македонски револуционери.

Значи, не треба само еден ден да ја славиме македонската историја, туку да ѝ посветиме целосно внимание, бидејќи забораваме дека народ без јазик, без писмо, без култура или сопствена историја не е народ, туку племе или аморфна маса.

Затоа, одбележувањето на Илинден треба да биде најсвечен чин во годината, или настан на деценијата, кој ќе биде изразен преку разни културни, научни и политички манифестации. Но, последниве неколку години спласнува страста за прославувањето на Илинден 1903 година или за одбележувањето на годишнината од одржувањето на АСНОМ 1944 година, кои како најзначајни датуми од македонската историја претставуваат јаболко на раздорот, или предмет за поткусурување со политичките противници, кои треба да бидат насамарени и посрамени пред македонската и светската јавност.

Истовремено, организаторите на поновите илинденски манифестации паѓаат на испитот, бидејќи прават грешки во однос на сценаријата, повикувањето на гостите, начинот на изведувањето на културно-просветната програма итн.

Затоа, неспособните или случајните минувачи мораат да се отстранат од организационите комисии, бидејќи Илинден, односно Крушево сè повеќе ја игра улогата на Стара Вина од Мариово, заборавена од народот, заборавена од државата. Мечкин камен не е обичен врв за некој безимен овчар, кој си пасел стадо овци, туку тој претставува симбол кој мора да ни покаже и дали можеме да бидеме единствени кога се во прашање државните и националните интереси, кои секогаш треба да се над личните и партиските амбиции.

Она што за Американците претставува Статуата на слободата во Њујорк, тоа за нас се Мечкин камен или манастирот "Свети Прохор Пчињски" кој, за жал, се наоѓа на другата страна од македонската граница. Но, тоа не значи дека ние Македонците треба да го забораваме и да им го оставиме на националистите и на шовинистите од северниот сосед, кои сè повеќе намерно и физички нè одделуваат од оваа наша "сесветост". Поради ова, не треба да се прифаќа нивната игра, туку да се направи достоинствена програма, која ќе нè обединува и ќе нè потсетува дека и на Мечкин камен и подоцна, на други места многу илинденци и револуционери пролеале крв за македонското национално ослободување. Поради овој аманет не треба очи да си вадиме или да се занимаваме со безначајни настани поврзани со подготовките или со одбележувањето на овие значајни датуми од македонската историја.

Значи, ниту еден политичар нема да се збогати со тоа што ќе се појави на Мечкин камен, а уште повеќе ќе го врати рејтингот на партијата ако ја избегне средбата со противникот во крушевската корија.

Истовремено, не е безначајно кој каде ќе оди или што ќе зборува, но уште побитно е што таму ќе се каже, бидејќи и најмалата изговорена глупост може да го урне културниот и националниот дигнитет на македонската нација и држава кај странските фактори, кои како куртоазни дипломати сигурно знаат да им одржат лекција на нашите политичари, каде и кога треба да се присутни.

Македонија не се брани само на собраниската говорница, туку и на Мечкин камен. Таму треба коцката да е фрлена, а јунакот кој загина на тоа славно место ќе воскресне во душата на секој оној кој ќе го посети вечното почивалиште на храбрите комити, кои го дадоа својот живот за национална слобода, иако воено знаеја дека не можат да му се спротивстават на аскерот. Но, за нас нивниот чин претставува победа, во која "Давид му покажа заби на Голијат", кој во едно време го пороби македонскиот народ, но не му ја одзеде душата. Таа не може да се продава, бидејќи нè обединува и нè прави стамени пред современите ветрометини на лошо водената македонска политика.

Од основачот Ѓорѓија - Џорџ Атанасоски